

Arrest

nr. 154 745 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

REDENEN

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 31.08.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 28.12.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift dd. 12.12.2012 niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting

die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk maakt uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (EVRM)

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel §9ter §3."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt onder meer dat zij actuele en gedetailleerde medische certificaten, die de ernst van haar medische toestand voldoende vaststellen, bij haar aanvraag voegde. Zij vervolgt dat zij lijdt aan ernstig hartfalen, dat haar toestand heden in België gespecialiseerd wordt opgevolgd en verdere medicamenteuze en gespecialiseerde medische opvolging levenslang vereist is, dat zij in maart 2013 nog een hartoperatie onderging in België. De verzoekende partij betoogt dat zij bij gebrek aan medicamenteuze en strikte medische opvolging zal sterven, dat een levenslange medische behandeling en opvolging vereist zijn, dat het medisch attest van 12 december 2012 de ernst van de hartproblematiek preciseren. De verzoekende partij meent dat de ernst van haar gezondheidstoestand, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in haar land, voor haar een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar de medische attesten van haar behandeld arts en stelt dat zij 6 medicijnen moet nemen die niet voorhanden zijn in Sri Lanka, dat ondertussen een hartoperatie nodig was, dat de medische attesten uitdrukkelijk attesteren dat zij levenslang medicatie dient te nemen, alsook dat een levenslange medische behandeling en follow up strikt noodzakelijk zijn. De verzoekende partij wijst erop dat het stopzetten van de medicatie en medische zorgen ernstige medische gevolgen heeft en dodelijk is, dat in de prognoses naar de toekomst toe een levenslange follow up noodzakelijk is. Zij wijst er dan ook op dat zij zowel een adequate behandeling als de vereiste medicatie nodig heeft, dat wanneer zij zou teruggestuurd worden naar haar geboorteland, dit nefast is voor haar toestand. De verzoekende partij meent dat dit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter

van de vreemdelingenwet vormt. De verzoekende partij argumenteert dat zij reeds behandeld werd in Sri Lanka doch dat de nodige medicatie niet voorhanden was, dat een operatie al helemaal niet mogelijk was en dat de levensnoodzakelijke medicijnen in Sri Lanka niet voorhanden zijn. Zij herhaalt dat ze de levensnoodzakelijke medicijnen en de adequate opvolging en therapie niet zal kunnen krijgen in Sri Lanka daar ze niet beschikbaar zijn of onbetaalbaar zijn. Gezien de erbarmelijke gezondheidstoestand, gezondheidszorg en voorzieningen, is het voor de verzoekende partij duidelijk dat zij de levensnoodzakelijke medische behandeling en medicijnen niet zal kunnen bekomen in Sri Lanka.

Betreffende de motivering dat uit de medische attesten niet zou blijken dat de aandoeningen levensbedreigend zijn en dat het geen kritieke gezondheidstoestand en vergevorderd stadium van de ziekte betreft, stelt de verzoekende partij dat dit een standaard stereotiep algemeen advies is dat geenszins wijst op enig concreet onderzoek. Zij wijst erop dat de verwerende partij besloot, zonder concreet onderzoek naar de medische toestand van de verzoekende partij, meer bepaald zonder onderzoek of de aandoeningen levensbedreigend zijn, en zonder concreet onderzoek naar de mogelijke medische opvolging en bijstand en beschikbaarheid-betaalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst, zomaar dat er blijkbaar geen sprake is van levensbedreigende aandoeningen. De verzoekende partij benadrukt dat een levensbedreigend risico manifest aanwezig is en dat daarenboven enig onderzoek naar een mogelijke gespecialiseerde behandeling en opvolging en naar de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in Sri Lanka onbestaande is. Zij wijst erop dat de ernst van haar gezondheidstoestand, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in haar land, voor haar een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de betekenis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van onder meer artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij geen enkel onderzoek deed naar haar land van herkomst. Zij meent dat de verwerende partij diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de voorradigheid van medische zorgen en medicamenten in het land van herkomst en met de medische documenten en de aandoeningen en deze nauwkeurig te onderzoeken, dat de verwerende partij dit ten onrechte niet heeft gedaan.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster uit allerlei beschouwingen inzake haar medische toestand, die volgens verzoekster ernstig is en waarvoor zij de vereiste zorg en medicatie niet zou kunnen verkrijgen in haar herkomstland.

Dienomtrent laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch hierbij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtszoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat in casu om hoger vermelde redenen niet het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekster schijnbaar vergeet.

Het is pas pagina 6 dat verzoekster ingaat op de motieven van de bestreden beslissing, doch deze duidelijk verkeerd gelezen heeft. Zo houdt verzoekster vooreerst voor dat de gemachtigde 'enkel rekening heeft gehouden met het certificaat van 31.8.2012, terwijl er ook een certificaat van 12.12.2012 werd overgemaakt'.

Verzoekster haar beschouwingen zijn in strijd met de motieven van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers eerst gemotiveerd inzake het standaard medisch getuigschrift van 31.08.2012, dat ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag, zodat dit standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter § 1, vierde lid van de wet.

Vervolgens wordt ingegaan op het overige standaard medisch getuigschrift van 12.12.2012, waaromtrent de arts-adviseur op 07.02.2013 een medisch advies heeft verstrekt en heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid.

Verder wordt ook nopens de andere bijlagen bij de aanvraag uiteengezet om welke reden hiermee geen rekening kan worden gehouden, met name omdat op het standaard medisch getuigschrift dd. 12.12.2012 niet verwezen wordt naar deze bijlagen, en deze bijlagen ook niet voldoen aan het vereiste model.

Verzoekster toont niet aan dat deze motivering inzake de verschillende attesten (standaard medisch getuigschriften en andere bijlagen) kennelijk onredelijk zou zijn. Zij gaat hier ook niet op in, behoudens wat de andere bijlagen betreft. Dienomtrent poogt zij voor te houden dat 'Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte meent geen rekening te moeten houden met de diverse medische bijlagen om reden dat het medisch type attest onder vraag G/ geen bijlagen zou vermelden, terwijl uit de medische attesten in elk geval blijkt dat er zonder enige twijfel sprake is van een levensbedreigende aandoening'.

Verzoekster geeft evenwel niet aan om welke reden de gemachtigde toch rekening had moeten houden met de andere bijlagen; terwijl in de bestreden beslissing genoegzaam wordt gemotiveerd om welke reden geen rekening kan worden gehouden met deze bijlagen :

"Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift dd. 12.12.2012 niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.200T.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering, die ook in de tweede voetnoot in de bestreden beslissing is opgenomen, kennelijk onredelijk is; het loutere gegeven dat zij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Haar beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verder poogt verzoekster voor te houden dat het advies van de arts-adviseur stereotiep is en niet wijst op enig concreet onderzoek. Verzoekster haar beschouwingen falen wederom.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § L vijfde lid. vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid\ die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde het standaard medisch getuigschrift van 12.12.2012 overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit het advies blijkt duidelijk dat dit specifiek betrekking op de in het standaard medisch getuigschrift van 12.12.2012 ingeroepen ziekte.

Inderdaad formuleert de arts-adviseur volgend advies:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd

■ door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 28.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 12.12.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. Het beschreven coronair lijden houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke Integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen

zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft; volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9terVreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een advies of een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat het advies of de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekster gaat ook niet in op de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur, noch op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Terwijl, waar zij voorhoudt dat er geen onderzoek is gebeurd naar de medische opvolging en bij stand in het herkomstland, moet worden vastgesteld dat verzoekster andermaal abstractie poogt te maken van een onderdeel van de motivering van het advies en van de bestreden beslissing, doch hierbij niet kan worden gevolgd.

Inderdaad wordt in het advies reeds gesteld dat "Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft; volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9terVreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten

Terwijl in de bestreden beslissing duidelijk en genoegzaam wordt gemotiveerd dat:

"Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artike 3 van het EVRM niet geschonden is aïs de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, YohEkale Mwanje t. België, § 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 EO. t. Italie, nr. 34724/10, §, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)"

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een

1 EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 81-83 (vrij vertaald) « (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar (even op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tót schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te

verblijven. Besluiten t t het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10. dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): «Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

2 Artikel 9ter voorziet onder andere op straffe van onontvankelijkheid dat het standaard medisch getuigschrift (SMG) dat als bijlage van het KB van 24.01.2011 werd gepubliceerd, bij de initiële aanvraag dient overmaakt te worden, en de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden.

reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EI-IRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EI-IRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, § 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)".

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft geheel terecht (en o.m.) aan dat 'om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. niet enkel doorslaggevend is dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten', terwijl uit de concrete vaststellingen inzake de door verzoekster ingeroepen aandoeningen, 'heden een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, blijkt' (...). Hierbij wordt door de gemachtigde terecht verwezen naar de essentie van de rechtspraak van het EHRM diensomtrent met de nadruk op de actuele gezondheidstoestand waarbij, na beschouwingen inzake de behandeling het gebrek aan een kritieke toestand het doorslaggevende element is, en waarbij het EHRM de vraag over de mogelijkheden t t behandeling systematisch als een speculatief gegeven beschouwt.

De gemachtigde oordeelde in de bestreden beslissing geheel terecht dat het gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet

Deze beoordeling door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. opgelegd als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag via artikel 9ter, kan bijgevolg enkel gaan over het SMG - indien aanvraag £ 1610212012: een SMG dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag - dat bij aanvraag gevoegd werd en over de

eventuele bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt, op voorwaarde dat deze een aanvulling zijn van de op het SMG vermelde inlichtingen.

beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1. eerste lid van de Vreemdelinzgenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonbaar dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten. "

De verwerende partij wijst daarbij tevens op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland, noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Europees Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

"The Court now turns to the applicant's complaint as regards the implications removing him to Russia could have for his mental health. In this context the Court reiterates its findings in the case of *N. v. the United Kingdom* (see *N. v. the United Kingdom* [GCJ, no. 26565/05, ECHR 2008]) that concluded that the Court's principles, as applicable to such a complaint, were as follows in its paragraphs 42 to 44:

"42. In summary, the Court observes that since *D. v. the United Kingdom* [see *D. v. the United Kingdom*, 2 May 1997, Reports of Judgments and Décisions 1997 III] it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3.

The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case. Where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in *D. v. the United Kingdom* and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (*Airey v. Ireland*, judgment of 9 October 1979, Série A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see *Soering v. the United Kingdom*, judgment of 7 July 1989, Série A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States. "

85., The Court accepts that the applicant was suffering, according to the medical letters he has provided, from post-traumatic stress disorder and depression. It further acknowledges that the doctors treating him recommended ongoing pharmacological and psychotherapeutic treatment. However, the Court is mindful of the high threshold set in the Court's jurisprudence as regards the very exceptional

circumstances required to raise an issue under Article 3 of the Convention when it comes to access to health care in removal cases (see also, additionally to the quotation in the paragraph above, Bensaid v. the United Kingdom, no. 44599/98, § 40, ECHR 2001-1). In the present case the Court is not convinced that the applicant's mental health status and its alleged expected deterioration in the event of his being removed to Russia amount to such "very exceptional circumstances" and could thus trigger the application of Article 3 of the Convention "

Verzoekster haar kritiek is niet ernstig.

De verwerende partij beklemtoont dat gezien het voormelde, een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet diende te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Verzoekster gaat ook niet in op deze terechte motieven in de bestreden beslissing, die niet stereotiep zijn doch betrekking hebben op de door verzoekster voorgelegde stukken en de beoordeling hiervan; verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de verwerende partij er nog op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Eveneens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM." (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekster haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De voorgehouden schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een

hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Betreffende verzoeksters tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 52 en 62 van de Vreemdelingenwet
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,
- de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gelden dat deze artikelen de formele motiveringsplicht betreffen.

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster uit overigens in het eerste deel van haar middel allerlei theoretische beschouwingen, zonder dat zij in concreto aangeeft om welke reden zij de formele motiveringsplicht geschonden acht door de bestreden beslissing.

Terwijl zij verder poogt voor te houden dat de motivering stereotiep zou zijn, hetgeen werkelijk niet kan worden aangenomen. Integendeel blijkt dat de motieven van het advies en van de beslissing specifiek betrekking hebben op verzoeksters situatie.

Tevens herhaalt verwerende partij dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekster verwijst tevens naar de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, hetgeen niet de formele doch wel de materiële motiveringsplicht betreft

Verzoekster bekritiseert het onderdeel van de motivering dat de ziekte niet ernstig zou zijn, hetgeen volgens verzoekster volledig in strijd is met de medische attesten.

Verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing en bespreking van het eerste middel, waaruit genoegzaam blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet slechts heeft beperkt tot de stelling dat 'uit de medische attesten niet zou blijken dat de aandoening levensbedreigend is'.

Inderdaad is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Reden (en):

Artikel 9ter §3 — 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 00.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 31.08.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 28.12.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1,4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 Raad van State d.d. 30.06.2011).

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 00.01.2012 (BS 06.02.2012) ; de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1. eerste lid. Die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.02.2013 (zie 2esloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift dd. 12.12.2012 niet verwezen wordt naar deze bijlagen noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hii verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, YohEkale Mwanje t. België, § 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 EO. t. Italie, nr. 34724/10, §, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42 (voetnoot hierboven reeds geciteerd).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift (voetnoot hierboven reeds geciteerd) blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EI-IRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EI-IRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, § 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3." (onderlijning toegevoegd).

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd inzake het manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt.

Terwijl tevens terecht wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur, dat hierboven bij de bespreking van het eerste middel reeds geciteerd werd, en waaruit genoegzaam blijkt om welke redenen de arts-adviseur tot dit advies is gekomen alsdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tōo het bekomen van een machtiging tōt verblijf in het Rijk.

Gezien de expliciete verwijzing naar dit advies, dat overigens ook samen met de bestreden beslissing werd betekend aan verzoekster, diende de gemachtigde de motieven van het advies niet meer over te nemen in zijn beslissing.

Terwijl verder andermaal moet worden opgemerkt dat verzoekster niet ingaat op de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur, dat zij volledig onbesproken laat en waarvan zij aldus niet aantoot dat dit advies kennelijk onredelijk zou zijn.

dat verzoekster medische attesten heeft voorgelegd waaruit zij zelf afleidt dat zij wel zou voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de wet, maakt niet dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Verzoekster toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

"Verzoeker geeft aldus in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van zijn aandoeningen zoals deze blijken uit de door hem in het kader van de verblijfsaanvraag aangebrachte medische stukken. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker, door te wijzen op enkele vermeldingen in de door hem aangebrachte attesten, nog niet aantoonde dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer gelet op deze attesten foutief of kennelijk onredelijk is. Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer — die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet — foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook door te wijzen op de duur van de behandeling; het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen — die aan de basis ligt van de bestreden beslissing — kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelt, kan niet worden vastgesteld dat er op hem een verplichting rustte om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies te vragen (cf. Pan. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35). Verzoeker laat ook na toe te lichten waarom hij van mening is dat zijn situatie vereiste dat de ambtenaar-geneesheer overging tot een medisch onderzoek of het vragen van een bijkomend advies en deze zich niet zou kunnen beperken tot het verlenen van een advies op basis van de door hem aangebrachte documenten.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012)

Inzake verzoeksters ontorechte kritiek als zou er niet gemotiveerd zijn nopens de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, verwijst de verwerende partij tot slot naar de bespreking hierboven. Verwerende partij zal de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing dienomtrent niet nodeloos herhalen, doch beschouwt de uiteenzetting dienomtrent als hernomen.

Geenszins diende de arts-adviseur, gezien de vaststelling inzake het ontbreken van een ernstig karakter van de ziekte nu er geen kritieke toestand actueel aanwezig is, verder onderzoek te doen naar de behandeling. De bestreden beslissing bevat hierover meer dan afdoende motieven.

De door verzoekster voorgehouden schending van de formele noch van de materiële motiveringsplicht kan geenszins worden aangenomen.

Terwijl uit het voorgaande evenzeer blijkt dat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, die door verzoekster gekoppeld wordt aan het ontbreken van een onderzoek

naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland hetgeen verzoekster meent te mogen verwachten van een zorgvuldige overheid, evenmin kan worden aangenomen.

Tot slot kan ook de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Verzoekster gaat in de uiteenzetting van zijn middel niet verder in op de aangevoerde schending, hetgeen tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel leidt. Bovendien heeft dit artikel 52 betrekking op de beslissingsbevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De verwerende partij ziet niet hoe dit artikel zou kunnen worden geschonden door de in casu bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geenszins worden aangenomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. In de mate dat de verzoekende partij heeft aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 7 februari 2013.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.6. De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij lijdt aan ernstig hartfalen, dat haar toestand heden in België gespecialiseerd wordt opgevolgd en verdere medicamenteuze en gespecialiseerd medische

opvolging levenslang vereist is. De verzoekende partij betoogt dat zij bij gebrek aan medicamenteuze en strikte medische opvolging zal sterven, dat een levenslange medische behandeling en opvolging vereist zijn, dat het medisch attest van 12 december 2012 de ernst van de hartproblematiek preciseren. De verzoekende partij meent dat de ernst van haar gezondheidstoestand, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in haar land, voor haar een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat het stopzetten van de medicatie en medische zorgen ernstige medische gevolgen heeft en dodelijk is, dat in de prognoses naar de toekomst toe een levenslange follow up noodzakelijk is. Zij wijst er dan ook op dat zij zowel een adequate behandeling als de vereiste medicatie nodig heeft, dat wanneer zij zou teruggestuurd worden naar haar geboorteland, dit nefast is voor haar toestand. De verzoekende partij meent dat dit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet vormt. Gezien de erbarmelijke gezondheidstoestand, gezondheidszorg en voorzieningen, is het voor de verzoekende partij duidelijk dat zij de levensnoodzakelijke medische behandeling en medicijnen niet zal kunnen bekomen in Sri Lanka. De verzoekende partij benadrukt dat een levensbedreigend risico manifest aanwezig is en dat daarenboven enig onderzoek naar een mogelijke gespecialiseerde behandeling en opvolging en naar de beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in Sri Lanka onbestaande is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de voorradigheid van medische zorgen en medicamenten in het land van herkomst en met de medische documenten en de aandoeningen en deze nauwkeurig te onderzoeken, dat de verwerende partij dit ten onrechte niet heeft gedaan.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 12 december 2012, waarnaar in het medisch advies van de arts-adviseur van 7 februari 2013 verwezen wordt, blijkt dat de arts van de verzoekende partij onder meer stelde dat de verzoekende partij lijdt aan stabiel coronair lijden alsook dat zij een medicamenteuze behandeling ondergaat. De arts noteert bij de voorziene duur van de behandeling 'levenslang'.

3.8. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet volgende toepassingsgevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.9. Ter staving van de bestreden beslissing – en de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet – wordt verwezen naar volgend advies van een arts-adviseur van 7 februari 2013:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 12.12.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. Het beschreven coronair lijden houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partij werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

3.10. De arts-adviseur stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu de aandoening van de verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor het leven of fysieke integriteit en geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Verder motiveert de arts-adviseur, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dat “*het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten*”.

Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De enige vaststelling waarnaar in voormelde geciteerde motivering wordt verwezen, betreft immers de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een risico voor het leven of de fysieke integriteit nu er geen sprake is van een directe levensbedreiging. De arts-adviseur maakt hierbij in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Dergelijk standpunt wordt ook in de nota met opmerkingen verdedigd, nu hierin wordt aangegeven dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM betreffende deze verdragsbepaling.

De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij enkel in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelswijze is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in

principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, is er wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 december 2006, dat artikel 9*ter* in de vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (*Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34*), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9*ter*, §1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

3.11. Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Voor wat betreft de verwijzing door de verwerende partij in haar verweernota naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en naar de voorbereidende werken inzake artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit alles niet toelaat om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof - meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte - de toepassing van het gehele artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.12. Er werd in strijd met artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER